

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će

F.

Sserbske njedželske łopjeno.

Wudawa so kóždu šobotu w Šsmolerjez knihicizšcžeńni w Budyšinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostac.

22. njedžela po šwjatej Trojizny.

Šap. št. 24, 24—27.

Šawoł psched Felixom šteji. Šapšchtol Jesuškownj psched šastupjerjom pohanského Roma. Žid šteji hinať na-pschedžiwjo ewangelijej hać pohán. Wón boji šo a ćžešći Boha. Wón wojuje, hdyž tež š wopacžnym šahorjenjom ša štaru wěru. Bohanej je nabožina a ćžiste waschnje něšćto zuše abo tola š najmjeńšcha njewažna wěž. Wón drje šo na wókomik štroži, ale k wobrocženju njedóndže. Tajkeje liwkošće dyrbimj šo hladac. Tež wot nje-pschedžela móžemy wutnyć.

Ši prawidła ša našće štejnischćo k Božemu šłowu.

1. Njewotštorcž jo šlyšćeć!
2. Njesabudž jo na šo nałožecž!
3. Njekomdž šo po nim šwoje žiwjenje šložicž!

1. Šcht. 24., 25. „Ša škwile nimam; jutšje, jutšje, jeno niž dženska!“ To šu prajenja, š kotrymiž wotštorfujemy, šćtož šo nam nješpodoba, š wjetšcha kž měšto wěrnosćže: ja njecham. Šať hušto tajke šłowa! Něčćto šebi něšćto wot naš wuprošny. To je nam psche wjele, to šebi wopory žada. To je tola jednorišćo, šo mantla pschitryć, kaž njebychmy škwile měli. To šo šda ćžłowjet pilny być. A tola je šama kža. A nětko pschi šlyšćenju Božeho šłowa. Na ćžłowjetow dyrbišć stóncžnje hišćeće pošluchacž, dofelž mohli šćhodžicž. Ale wo Bosy šebi jich wjele myšli: tón nam ničšo pomhać a ničšo šćhodžicž

njemóže a w tyšazornjch waschnjach šjewi šo Felixome šłowo: Pschi špodobnym ćžaku: To šlyšćich šamolwjenje wulkeje wječerje: Ša dyrbju na polo, ja dyrbju do města, ja dyrbju džělacž, jenož ke mišći ja njedyrbju, dofelž šwonkowne nušowanje ani šnutšćowne njecžeri. Ale pschi špodobnišćim ćžaku, ke kermušći abo šwjate dny, dha ćžu pschińć. Šćto my k temu prajimj? Wly mamj šnano wjazny wobštaracž hać našći wótzajo. Ale hdyž šo šćutnje prashěšć: Niamašć woprawdže škwile? Njemóže šo to wobštaranje na pónđželu wotštorcžicž? Njeje twoje prajenje njewěrnosć a ty šy njechal?

Ale ćžeho dla dha dyrbimj š žyla Bože šłowo šlyšćeć? Š přěnja, dofelž je Bóh šam prajil: „Šćěšć dnjom dyrbišć džělacž a šedmy džěń je džěń teho Šnješa, twojeho Boha“, dofelž našć Šbóžnik praji: „Šbóžni šu, kiž Bože šłowo šlyšća a te šame wobarnuja.“ Dale pať njeje nam to trjeba, dofelž je Bože šłowo wěrnosć, dofelž je našćim noham šwěža, našćeje wutroby trošćt a nam rukuje ša našću šbóžnosć. Šene je nušne! Š temu dyrbi šćajnje škwile być. Nětk je tón špodobny ćžať, nětk je tón džěń teho šboža. Dženska, hdyž wy mój hłóšć šlyšćicže, nješćwjerdžće šwoju wutrobu!

2. Dale pať njesabudž jo na šo nałožicž. To Felix njecžinjěšće. To běšće přědowanje ša njeho wo prawdosći psched njeprawym a wo póžćiwosći psched njepóžćiwym, wo šćudženju psched tym, kotryž njeby ani na šemi ani w njebju psched nim wobšćacž moł. Wón pytnj, šo to na njeho dže a šo štroži: „Ty šy tón muž. W tym

móżešch i pschikladom bycz." Prédowanje tu k temu je, so by kóždy i nješto na šebje počahnył. Ty dyrbišch šo trjedheny czucz. Ale to šebi kšheszczijan myšli: To dže na teho abo tamneho. Ně, na šo jo nałož a hdy by šo nastróžicz dyrbjal. To je přenja kroczel k polěpschenju.

Pawoł rěczy wo prawdosći. Šmy my prawi we wifowanju a wobkłodže bjese wscheho blecška? Šak steji i prawdosću psched Bohom? Wón rěczy wo pócziwosći. Šak někotry dyrbjal šo nastróžicz kaž Felix. Wón předuje wo šudženju. To dyrbi kóždy na šo počahnyč. Šojom a šwědomnje a šwjate pišmo nam praja, so wono na naš čaka. Njedyrbjeli pošluchacz, šak móžemy pschichodnemu hněweji čeznyč.

Ale Pawoł njerěčesche jenož wo potucze, ale tež wo wěrije do Šhrystuša. Šak tež předarjo, a tole přédowanje šměšch tež na šo nałožicz. Šdyž my rěčimy wo šhubjenym šynu, šmě tež hrěšna dušcha wodacža šo nadžecz, hdyž roškata šo wróczy. Šdyž rěčimy wo šbudženju młodženza w Šainje, dyrbjaj tež na šmjercz šrudne wutrobny mjes nami troštowane bycz. Šdyž rěčimy wo tym, kiž njecha, so by jedyn šhubjeny byl, niž jenož wo šbudženju, ale tež wo wěčnym žiwjenju, móžešch šo nadžecz: Ščtož do njeho wěri, nihdy njewumrje. Šnajprjedy pošuta, potom wěra, najprjedy šakon, potom ewangelijon. Ša wobojje rěka: Ty šy tón muž.

3. Njekomdž šo, šwoje žiwjenje po tym šložicz. To Felix njeczinješche. Wón chzynjšche něšto wo nowej wěrije šlyšhecž, ale tola žaneje pošuty čzinicz. Pawoł rěčesche wo prawdosći a Felix nadžesche šo njepraweho pschekalanja i pjenješami. Šak čzini jich dženska hiščeže najwjazy. Škalo jich šlyšchi, mjenje jo na šo nałožuje, najmjenje šo jich po nim šloži w žiwjenju. Felix měješche šo štano ša hódneho muža: jeno něotre šlabošče njemóžesche woštajicz. A to runje Pawoł porokowasche. Šak wjele: Wščitko, jenož to niž, jenož tole šwuczenje, tónle hrěch njemóžu woštajicz. Šrunje na šwoje wošebite šlabošče dyrbišch hladacz.

Dwě lěcže měješche Felix škladnosć Pawoła šlyšhecž, měješche škladnosć šo wobrocžicz. Wón ju njewužiwasche. Felix po šerbštu „šbožowny“ běšche njeshožowny. Ty mašch hiščeže šhwile, potom budžesch woprawdže jedyn Felix, šbožowny. Šaj, šbožni šu, kiž Bože šłowo šlyšcha a to šamo wobarnuja a pschinješbu plody w ščerpliwosći.

Šamjen.

Boža wschewědomosć.

(Allwissender, vollkommener Geist etc.)

Šłóš: Wóh chyzł k nam i hnadu pschistupicz —.

O Božo, wěczny Ducho ty,
Ty, ščtož je potajene
Do najczornišchej hlubiny
A do čzmy šanjebene,
Wšcho i jašnym wokom pschewidžisch;
Ščto chze šo tebi ššhowacz?
Ty nózne škutki wobhonisch
A wěšch je wunofchowacz
Na šwětko wschě a šjewicz.

Ty šnajesch wscho, ščtož we dušchi
Še mjelczo wuradžene;
Ščtož hiščeže njeshmy wurjekli,
Še tebi wuprajene.

Ščtož čłowjekojšo pomyšla,
Še tebi wschitko šnate,
Šich radu widžisch i daloka,
Ščtož hrěšne je, ščtož šwjate;
Čzi njeje nicžo žuse.

Ščtož twoji šwěrnny šechzedža,
To přjedy wěšch, hacž prošcha,
Ty šlyšchisch přjedy šdychnjenja,
Šacž přjodł je tebi nošcha.
Ščtož twoji njepšhecželjo tu,
Kiž twoje kašnje hidža,
Še škodu škradžu wobšanknu,
To twoje woczki widža,
Šaž na ranju, šak jašnje.

Čzaš pschichodny bjes šawišcha
Psched tobu steji žyly
Še wschěm, ščtož šhonicž budžejaj
Tyšch čłowškich džěczy šyly.
Tym šwojim šjewišch podacža,
Kiž štačž šo junu maju,
Šo woni wulke potajništwa
Tu šwětej powjedaju
A prawdu ludžom šwědcža.

A dyrbjalo psched šmjertnymi
Tu wjele mjelczo woštacz,
Wšcho čžemne šměje po šmjerczi
Šam šwoje šwětko dostacz.
Tvoj prawny šud tón šjewi wscho,
Ščtož w šutach je šo štało,
Še šlyšy, kiž šu lale šo,
To šte, kiž wukhowało
Še pó čzmje šwoju hašbu.

Daj, Šnježe, šo bych se štrachom
Na twoje wošo hladał,
Šo bych čzi njelhał i ludanjom
A čžistoscz šebi žadał.
Mi bójšzy šahot wutrobu,
Ššo wobrocž hnadnje ke mni,
Mje šakhowaj psched hanibu
A i mozu wutur we mni
Wšchu šašakłoscz a žadoscz.

Šan Šilian.

Šwědczenja wěry se štarých čžakow kšheszczijanskeje žyrkwje.

(Šo štarých žórkach podate wot M. w M.)

9. Šutherowa wěra w domjazym žiwjenju.

Dwaj listaj našcheho reformatora.

1. Na šwojeho šynka Šanka. Šnada a mēr w Šhrystušu!
Mój luby šynko! Šnady widžu, šo pěknje wufnjesch a šo pilnje modlišch. Čžin šak, mój šynko, dale! Šdyž domoj pschidnu, chzu čzi rjany hermanš šobu pschinješcz. Ša šnajaj ššikowanu, šłóšctnu šahrodu, tam wjele ludži šhodži, maja šłote šhabatki a šbėraja rjane jabłuka pod ščtomami a kruschwy, wišchnje a šłowki, špėwaju, ššakaju a šu wješeke, maja tež rjane małe šoniki se šłotymi wufdami a šlėbornymi šedkami. Duž šo muža, šotrehož ta šahroda je, prašchach, čžeje te džěczy šu. Wón džesche: To šu džěczy, kiž rady špėwaju, wufnu a šu pobožne. Duž ja džach: Šuby mužo, ja

mam też hynka, rěka Janſ Lutherez; njemohł wón tež do tuteje ſahrody pſchińcź, ſo by tež tajke rjane jabłuka a kruſchwy jědl a na tajkich pěknych koniakach jěchal a ſ tutyimi dźěćimi hrajkal! Duž dźeſche tón muž: Hdyž ſo rady modli, wufnje a je fromny, dyrbi tež do tejele ſahrody pſchińcź, Vippus a Juſtus tež. A hdyž wſchitzy w hromadze pſchińdu, ſmėja tež ſłote piſchczalki, bubony, truny, tež budza rejwacz a ſ małymi profkami tſełecz. A wón mi tam pěknu łuku w ſahrodze, t rejwanju pſchihotowanu, pokaſa, hdyž lute ſłote piſchczalki, bubony a pěkne ſlěborne male profki wiſachu. Ale wono bėſche hiſchcze jara ſahe, ſo te dźěći hiſchcze pojedke njebėchu; tehodla teho rejowanja doczałacz njemóžach a temu mužej rjeknych: Ach, luby knježe, ja chzu ſhwatajzy wſcho mojemu lubemu hynkej Sankej napiſacz, ſo ju ſwėru ſpėwa, duſchnje wufnje a je pobožny; wón ma cztu, Rejntu, tu dyrbi ſobu pſchinjeſcź. Duž dźeſche tón muž: tał njech je, dži a napiſch jemu tał.

Tehodla, luby hynko Santo, wufń a ſpėwaj ju khroble a praj jo Sippej a Toſtej tež, ſo tež wufnjetaj a ſpėwataj, dha w hromadze do teje ſahrody pſchińdžecze. S tutyim budž lubemu wſchekomóznemu Bohu poruczeny a poſtrow cztu Rejnu a wokoſchey ju ſa mnje. Twój luby nan Marczin Luther.

A temu něčotre ſłowa wėry ſ czežkich dnjow: Safo jeho dżowka jara khora ležeſche, wón dźeſche: „Sa mam ju jara lubo; ale, luby Božo, hdyž je to twoja wola, ſo chzeſch ju precź wſacz, chzu ju tež rady pola tebe wjedžicź.“ A jafo wona tał we ložu ležeſche, t njej dźeſche: „Rejnta, moja dżowczicźka, ty by rada tu pola ſwojeho nana wotała a tež rada t tamnemu wótzej czaħnyła?“ Wona dźeſche: Haj, wutrobny nano, kaž Bóh chze!“ Duž dźeſche nan: „Ty luba dżowczicźka, duch je hotowy, ale czeło je ſłabe!“ A ſo wobrocziwſchi dźeſche: „Sa mam ju wſchal jara lubo; je czeło tał ſylne, kajki potom duch budže! — Safo Rejnta nětko w mřeczju ležeſche a wumrjecź chzyſche, nan pſched ložom na kolena padnywſchi hórko pkaſaſche a proſcheſche, ſo by ju Bóh wumohł. Duž wona wuńdže, w nanowymaj rukomaj wuſnywſchi.

Safo bė nětko do kaſchcza položena, wón dźeſche: „Luba Rejnta, kał derje je ſo czi ſtało!“ A na nju pohladnywſchi rjekny: „Ach, luba Rejnta, ty budžeſch ſafo ſtanywſchi ſo ſwėczicź kaž hwėſda, haj kaž ſłónzo! — Sa ſym wſchal wjeſeky po duchu, ale po czele ſym jara ſrudny!“ A jafo ludžo pſchińdžechu ju khowacz a jeho po ſwuczonym waſchnju ſtrowjo dżachu, ſo je jim jeho ſrudžby žel, wón dźeſche: „Wono dyrbi wam lubo hycź! Sa ſym ſwjateho do njebeſ póbkał, haj žiweho ſwjateho! D, ſo mėli my tajku ſmjercź! Tajku ſmjercź bych tule hodžinku wſał. My kſcheczijenjo ničžo žarowacz nimamy, my wėmy, ſo tał hycź dyrbi. My ſmy wėczneho žiwjenja wſchal hacź nanajwėſcziſchi!“

2. Na ſwoju mandželſku. W Eislebenje, 10. febr. 1546. Szwjeczenej, ſtarocziwej mandželſkej Khatrzinje Lutherowej, doktorzy, mojej milej, lubej žonje. Snada a měr w Khrystuſku! Najſwjeczicħa knjeni doktorowa! My ſo jara pſcheczelnje podžatujemy waſcheje ſtarocze dla, kotrejež dla ſpacź njemóžecze; pſchetož wot teho czaħa, ſo ſo wo naſ ſtaracz, by naſ woheń popadnyč chzył w naſchey hoſpedze (w Eislebenje) t molom pſchi mojič ſtwinych durjach. A wczera, bjeſ dwėla džał waſchemu ſtaranju, by naſ pſchi ſamym kamjeń na hłowu padnywſchi rosmjatł kaž w myſchazych paſlach. — Sa ſo boju, hdyž ty njeſaſtanjeſch ſo ſtaracz, ſo mohła naſ ſemja wóžrjecź a wſchitke žiwjele (Elementy) pſcheczeħacz. Wucziſch ty tałle katechiſmuſ a wėru? Modl ſo a daj Bohu ſo ſtaracz; wono rěka: Cziſń ſwoju naležnoſcź na teho Knjeſa, tón ſo ſa tebe ſtara!

Stowczko wo ſczėrpliwoſczi.

Mój njebohi nan je mi, jafo bėch hiſchcze mały, huſto wo ſwojim nanu powjedal, kiž bėſche hiſchcze tał-rjež ſe ſtareje dobreje

ſchule. Wón njebėſche pſcheczel nětcziſcheje liwkoſcze, pſchi kotrejež ſo cźlowjeł ſam wjazy ſwobtnjezič njenawufnje. Wón ſwojeho hynka hižom w dźěczazych lėtach nawuczi, wſchitko ſe ſczėrpliwoſcžu woczałowacz. „Hdyž bych ja — mój nan powjedalche — na něſchto ſo wjeſelił, by wón prajł: ſy czałacz nawufnył?“ A bych-li ſprawnje wotmolwił: „Nė!“ by wón t krótka pſchiſtajil: „Duž nawufń!“ Bych-li pał ſebi myſlił, ſo na druge waſchnje lėpje ſjėdu, hdyž wotmolwju: „Haj, ja ſym nawufnył“ — by wón ſafo prajł: „Duž dopokaž!“ Tał dyrbiach pſchi ſwojej dźěczazej njefczėrpliwoſczi někotru czežku pruhu wotpolozič, prjedy hacź bėch nawufnył, ſe ſczėrpliwoſcžu wſchitko woczałowacz.

Tajka bėſche dobra ſchula ſtareho czaħa. A wopradowe, praſchejmy ſo: Echto rěka: Czałacz nawufnyč? Szcėrpliwoſcź mēcź? Echto ma to rěłacz ſa naſche žiwjenje, ſa naſche ſbože? Sa praju: Wſchitko! Czełpicź a ſczėrpliwoſcze mēcź — bliſko ſwiſujetej. Wot prėnſcheho dyrbi kóždy ſwój džel njecź a to ſo tyħoz krócź lóžo njeſe, hdyž drugi njecź pomha. Na khorołožu najlėpſche lėkaſtwo, w ſrudobje najſylniſchi troſcht — jeno ſo ſo t praweho žórta žórli — kóždemu wužitne, dželaczerej, kiž chze něſchto hódne dokonjecź a do prėdka pſchińcź, wuſzy nuſne, knježazy, wažny ſrėdł ſwoje ſaſtojniſtwo prawje wjeſcź — t krótka ſelo, kotrež wſchitzy trjebaja, kotrež pał tał dolho roſcze — to je ſczėrpliwoſcź! Kcėže wona we wutrobinej ſahrodzy, luba hojpoſa, luby hojpodarjo, ty njemėrna mřodoſcź? D ſchtož chze ju nawufnyč, njeczałaj, doniž to „ty dyrbiſch“ w bėdženju žiwjenja t njemu njeſtupi a jeho ſprózneho a ſłabeho njeczi, ale kóždy hladať t temu, kiž je na kſchižu ſa naſ t njewurjekniwej ſczėrpliwoſcžu naſche hrėchi njefł — kiž nam wſchėdnje tał wjele dawa a wodawa a naſ njeſe ſe ſwojej luboſcžu a ſczėrpliwoſcžu a praj t hlubokoſcze ſwojeje wutrobny: „Knježe, daj mi ſwoju ſczėrpliwoſcź!“

A dobrej nozy.

(Epitta.)

Ieſ. 26, 9.

Džen nětk ſwój bėh je dokonjał,
A ſwėzy wjeczor ſaſwėczal,
Nėtk cžėmna nóz je pſchinjeſla
Czaſ witaneho pokoja.
D miły Božo, požohnuj
Nam nóz, měr dobry poſticzuj!

Echto ty ſy dobroħ' ſpožcził nam,
Kał dženſ naſ wobſtarał ſy ſam,
Kał w ſtrachoczech naſ ſaħował,
Kał na naſ luboſcź wuſhywał!
Sa wſchitko to cze czeſcziemy
A t wutrobu cze ſhwalimy.

Echtož ſleho pał ſmy cziłi,
Nam miłocziwoje njepſchizpi!
My ſkorziłi czi t pokutu,
A dom naſch kaž tež wutrobu
S krwju Khrysta pokrjepimy ſej,
Nam hewał niħdy troſcht tu njej'.

Nėtk daj nam měr, kiž wofſchewi
A woczi ſprózneje ſwjeſeli.
Ach, ſtražnikowa kėdžbliwoſcź
A durjom ſaħuhadłow doſcź
A mjehke, cžopke ložo ſam:
To niħdy njeda pokoj nam.

Hdyž njesadžewasch w duschi ham
Te starosćiwie myśle nam,
Dha w njeměrje so bėdžuje,
Kaž morjo, s wětrom schwikane,
A w dołhich styskach nozach my
Měr žadosćiwu pytamy.

Duž Wótče, k měrej pschinješ naš
A sanť tež dženka woczi saš'.
Maš s twojej hnadu samodžuj
A w prawym čašku smubudžuj.
Dha potom džak či spėwamy
Sa dobru nóz, kiž dať nam šy.

Surij Bróšf.

Bane kšesczjanstwo bjes kščiža:

Tón abo tamny knano myšli: Dže-li temu Knjesej nasche
čzerpienje k wutrobje, čzehodla nam jo sczele? Wěso, hdy by pschi
kščižu nicžo druge njebyło hacž frudoba a bolosć, dha je Boža
wutroba tať hwěrna napschecziwo nam, so nam žadny kščiž pōšlala
njeby; ale pod kščižom je wjele wjazw potajene, hacž móžemy šebi
myšlicž. Žane kšesczjanstwo so bjes kščiža njescž njemōže, runje
tať malo kaž je Jesuš bjes kščiža mohť Khrystuš byčž. Kať chzpli
sczerpliwosć, wěru a nadžiju wutnyčž, tať hwōje doměrjenje wu-
pruhowacž, tať trónu dobyčž, njebychmy-li dyrbjeli wojowacž a
čzerpicž? Kaž so nětko nan teho smintyčž njemože, so hwōje džěcžo
pod prutom džerži, ma pať pschi khostanju tež šobuželnosć s nim,
runje tať je to pola naschego Wótča w njebjekach. To pať mi
njemať troscht dawa. Ma-li jeno čłowjek s druhim šobuželnosć,
dha je to frudženemu s troschtom. Kať njedyrbjalo mje to troscht-
wacž, hdyž wěm, so ma Bōh šobuželnosć so mnu!

Hdyž w Šiobowych knihach 5, 17 rěka: „Glaj, šbōžny je tón
čłowjek, kotrehož Bōh khosta; tehodla njesacžikn khostanje Wšchego-
mōžneho!“ dha je to čžežka ležija. Khostanje jako šbōžnosć sa-
čzwacž, bywa tež wěrjazemu hušto jara šigaly nadawť. Šiob bu
nad šchipami Wšchegomōžneho wot tajteje njesczerpliwosće šajaty,
so wón šamo džěť hwōjeho naroda pokla. A tola namaťaju
hudancžka jeha a twojeho žiwjenja hwōje wujaknjenje w tym šłowje:
„Tym, kiž Boha lubuja, wschitke wězy k lěpschemu škuža.“ A jeli
runje dženkš Knjesowa ruka čžežto na tebi leži a ty so praschesh:
čzehodla dyrbjju tole čzerpicž? potom šlyšch to wotmolwienie:
„Kohož tón Knjes lubo ma, teho wón powucži; wón khosta pať
kōždeho, kotrehož wón ja šyna pschijima.“ Bōh džě njekhosta, so
by naš šnicžil, ale so by naš k šebi čzahnyť. Tola njehladaj
na prut, ale na ruku, kotraž jón džerži. Sawěscže, ty potom bōrny
nawufnjesh, so tež ja prut džalowacž. Šdžeha budžišche wohniwy
duch japoschtoła šawoła pschischol bjes hwōjeho toka w čžele! Kať
wjele njerjada so w horju šwuplěwa, tať wjele šmutow šwotrěša!
Duž: Šbōžny tón čłowjek, kotrehož Bōh khosta!

F.

Kak Luther khornch na čžele a duschi troschtowasche.

Škužobna džowka, s mjenom Šilža, bė pola Marczina
Luthera pošlužika, ale bė šlužbu pola njeho se šlobami wo-
puschčžila; wona nočzysche pobožna byčž, jemu k lubu, a bė hwōju
duschu pošdžišcho šamopaschnje čzertej podala. — Tuta džowka na
šmjercž šhori; a we hwōjim rženju a šchepjetanju žadasche sa
Lutherom. — Šako tón k nej pschischedšchi so woprascha, šcho
čže? wona džesche: Ach, ja chzu wam moje hrěchi wotprošnyčž;

ale ja mam hišchže něšcho wjele čžežšche na wutrobje: ja šym
šwoju duschu šlemu njepšchecželej podala.

Luther džesche: To nicžo njeje! Šchtoha šy drugeho
šhrěšchika?

Džowka: Ša drje šym wjele drugeho tež šhrěšchika, ale to je
najhōršche, to mi njemōže wodate byčž, tať hwōju duschu čzertej
čžiknyčž!

Luther: Pošluchaj! Hdyž budžišche ty tehdy, hdyž pola
mje šlužeshche, moju draštu a žyle šamoženje žušym rosdaťa, by to
placžilo?

Džowka: Njeby.

Luther: Nō haj, twoja duscha ta njeje twoja, ale teho Knjesa
Šesuba. Kať dha móžesh ty něšcho precž dawacž, šchoť twoje
njeje? To tola njeplacži! Wobrocž so k temu Knjesej Šesubej
a prosch jeha, so chzyl wón hwōje wumōžene, to je, twoju duschu
šabo k šebi wsacž; čzertej pať pschicžikn, šchoť je čžertowe, mje-
nujžy — wobėdženy hrěch — tón jemu šlušcha.

Džowka čzinjeshche po jeha radže a bu šmėrowana.

Glaj, wschitke dusche šu moje, praji tón Knjes; nanowa
duscha je tať derje moja, jako šynowa duscha. — Čzech. 18, 4.

Pjenježna lubosć je korjeť wschitkeho šleho.

Nicžo čłowjeka njehōdnishcheho njecžini, hacž pjenježna lubosć.
Wona je kaž jėdojty hrib, kiž čžim dale so rosšchěrja, čžim bóle
tež škōcžnje kōžde lěpsche a šdobnišche čžucže we wutrobje podušy.
Pjenježna lubosć runa so wohnjej, kiž ženje njepraji: „Něť je
dosć.“ Wón wschitko šezere, šchoť móže šapschimnyčž. Čžim
wjazy so do wohnja mjeta, čžim wjazw šezere a chze pōžrečž.
Pjenježna lubosć je hlubina, kotruž wupjelnicž njemōžesh, dōnža
bjes dna, kotruž napjelnicž njemōžesh, šelkožkuliž tež do njeje
lijesh.

Pjenježna lubosć čłowjeka na šwět šwjasa, so njemōže sa
tym štejecž, šchoť je horkach w njebjekach. Kaž malo móže ptacžk,
kotremuž něšcho čžežke na nohu šwjasašch, horje šlecžecž, tať malo
mōže to nahrabny, kotrehož wutroba je s rjecžasami k šwětnym
wězam pschisamknjena.

Pjenježna lubosć je pschibōjstwo, dokelž čłowjek na pjenješy
wschu nadžiju štaja a k škotemu praji: „Ty šy mój troscht.“ Wón
hwōju doměru na njewěšte bohastwo štaja, hdyž je jeha pschi-
škušnosć, ju na Boha šameho šajicž.

Pjenježna lubosć wutrobu bóle štwjerdži, hacž někajti drugi
hrěch. Tón, kiž pjenješy lubuje, je kaž by wuschy mēť a tola nje-
šlyšchal, kaž by woczi mēť a tola njewidžal. Nahrabny je kaž
twjerdy šamjeť; kaž wjele tež wodny na njōn lijesh, wón twjerdy
wostanje. Tať tež šlyšy šhudnych jeha šmjehčicž njemōža.

Pjenježna lubosć je korjeť, s kotrehož wjele drugih hrěchow
wuroscže: Njeprawda, šawicž, jebanstwo, hidženje, ležnosć,
mordastwo a hišchže wjazw. Šladajmy so tuteho pschibōjstwa!

Wšhelake s bliska a s daloka.

— Poniženje placžišny šerbskich biblijom.
Na proštwu konferenzy šerbskich duchownych je pschėdšydstwo hlōw-
neho bibliškeho towarštwu placžišnu šerbskich biblijom, kotrež so
wot nětko w Draždžanach škasaja, ponižilo: mjėnšcha biblija nje-
placži wjazw 2 hr., ale jenož 1 hr. 50 pi., a wjetšcha niz wjazw
3 hr. 50 pi., ale jenož 3 hr. Šarschki a kmōtšja chzpli tola tutu
škladnosć wužicž a sa hwōje džěcži a mōtki psches hwōjich k.
duchownych šebi šerbske biblije wobštaracž dacž.